

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Stachurski

Protokolant: stażysta Daria Szwedzińska

przy udziale Prokuratora Aliny Keller

po rozpoznaniu w sprawie Zbigniewa Kękusia

zatrzymanego w dniu 6 marca 2014 roku o godzinie 6:20

na skutek zażalenia Zbigniewa Kękusia

na zatrzymanie

na podstawie art. 246 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia:

zażalenia nie uwzględnić i stwierdzić, że zatrzymanie było legalne, zasadne i prawidłowe

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 marca 2014 roku, sygn. akt 4 Ds. 256/13, Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Krakowa – Śródmieścia Zachodu w Krakowie, zarządził zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie podejrzanego Zbigniewa Kękusia celem przesłuchania go w charakterze podejrzanego oraz przeprowadzenia z jego udziałem badania przez biegłych lekarzy psychiatrów. W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji Prokurator wskazał, iż Zbigniew Kękuś kilkakrotnie nie stawiał się na kierowane do niego wezwania.

Zbigniew Kękuś został zatrzymany w dniu 6 marca 2014 roku o godzinie 6:20. Na decyzję o zatrzymaniu wniósł zażalenie, w którym zaskarżył legalność jego zatrzymania w celu doprowadzenia na badania przez biegłych lekarzy psychiatrów, z uwagi na fakt, iż postanowienie o powołaniu biegłych zostało mu doręczone dopiero w momencie zatrzymania. Skarżący podniósł także, iż nie miał możliwości zapoznania się z treścią przedmiotowego postanowienia, albowiem zostało ono wydane w tym samym dniu, w którym wydano postanowienie o zatrzymaniu, tj. 3 marca 2014 roku. Wezwanie do stawienia się na badanie zostało doręczone skarżącemu w dniu zatrzymania.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne, jako że zatrzymanie było legalne, zasadne i prawidłowe.

W postępowaniu incydentalnym, jakim jest rozpatrywanie zażalenia na zatrzymanie, bada się zasadność, legalność i prawidłowość zatrzymania. Legalność i zasadność zatrzymania wiążą się z istnieniem uprawnienia podmiotu zatrzymującego do zatrzymania, dopuszczalnością zatrzymania danej osoby oraz istnieniem podstaw do dokonania tej czynności. Prawidłowość zatrzymania to z kolei poprawność dokonania poszczególnych, wymaganych przez ustawę czynności, związanych z zatrzymywaniem, a więc informacje i pouczenia wskazane w art. 244 § 2 k.p.k. czy też sporządzenie protokołu z dochowaniem jego wymogów określonych w art. 244 § 2 k.p.k.

Odnosząc się do kwestii legalności zatrzymania należy wskazać, że zatrzymanie, które następuje na podstawie postanowienia Prokuratora wydanego w trybie art. 247 § 1 k.p.k. stanowi czynność procesową i służyć ma wyłącznie celom procesowym jako środek przymusu. Ten rodzaj zatrzymania, na czas do 48 godzin, można stosować tylko w celu przymusowego doprowadzenia osoby podejrzanej, której nie przedstawiono jeszcze zarzutu popełnienia czynu zabronionego. Powinno być stosowane jedynie wtedy, gdy istnieją okoliczności wskazujące na to, że osoba podejrzana dobrowolnie nie stawia się na wezwanie organu procesowego (*tak wprost Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 maja 2006 r., I KZP 5/06, OSNKW z 2006 r. Nr 6, poz. 55, zob. też wyrok SA we Wrocławiu z dnia 6 grudnia 2012 roku, II AKa 350/12, Lex nr 1246965*).

Zgodnie z treścią art. 71 § 1 k.p.k. za podejrzanego uważa się osobę, co do której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów albo której bez wydania takiego postanowienia postawiono zarzut w związku z przystąpieniem do przesłuchania w charakterze podejrzanego.

Nie ulega wątpliwości, że wobec Zbigniewa Kękuś wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Miało to miejsce w dniu 19 grudnia 2013 roku (k. 37, tom III akt postępowania przygotowawczego). Jeśli tak, to Prokurator winien był powołać jako podstawę prawną zatrzymania przepis art. 75 § 2 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem artykuł 247 § 1 k.p.k. normuje sytuację związaną z zatrzymaniem osoby podejrzanej, a więc takiej, której nie przedstawiono jeszcze zarzutu popełnienia czynu zabronionego, analogiczną sytuację podejrzanego – osoby, której taki zarzut już postawiono – reguluje art. 75 § 2 k.p.k., stosowany z uwzględnieniem zasady wyrażonej w art. 71 § 3 k.p.k. Decyzja o zatrzymaniu i doprowadzeniu podejrzanego podejmowana przez Prokuratora na podstawie art. 75 § 2 k.p.k. (tak jak decyzja o zatrzymaniu oskarżonego wydawana przez sąd) podejmowana

powinna być w formie postanowienia, na takie postanowienie Prokuratora przysługuje zażalenie (tak SN w postanowieniu z dnia 29 października 2012 roku, I KZP 14/12, OSNKW 2012/12/125).

Powyższe nie może jednak oznaczać nielegalności zatrzymania. W sprawie istniały bowiem niewątpliwie podstawy do wydania postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu Zbigniewa Kękusia, a to wynikające z treści art. 75 § 2 k.p.k. Przepis ten stanowi, że w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego można zatrzymać go i sprowadzić przymusowo. Na mocy przepisu art. 71 § 3 k.p.k. przepis ten znajduje zastosowanie do podejrzanego.

Nie ulega wątpliwości, iż Zbigniew Kękuś nie stawiał się na kierowane do niego wezwania. Kilkukrotne niestawiennictwo Zbigniewa Kękusia na wezwania kierowane do niego zarówno z Komendy Miejskiej Policji w Krakowie oraz Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście Zachód w Krakowie stanowiły przesłankę uprawniającą Prokuratora do wydania przedmiotowego postanowienia. Podejrzaný nie stawiał się bowiem w dniu 3 i 21 lutego 2014 roku na Policji (wezwany za jej pośrednictwem oraz poprzez wysłanie wezwania, którego odbiór potwierdził własnoręcznym podpisem w dniu 19 lutego) oraz w dniu 12 lutego i 3 marca 2014 roku w Prokuraturze (wezwany za pośrednictwem Policji oraz poprzez wysłanie wezwania, które odebrał w dniu 18 lutego). W żadnym z czterech przypadków podejrzaný nie usprawiedliwił w sposób należyty swojego niestawiennictwa i uniemożliwił wykonanie z nim czynności procesowych, utrudniając tym samym prowadzenie postępowania.

Wobec powyższego Prokurator trafnie ocenił, że zostały spełnione przesłanki do wydania postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu podejrzanego Zbigniewa Kękusia na dzień 6 marca 2014 roku do Prokuratury Rejonowej w celu ogłoszenia mu postanowienia o przedstawieniu zarzutów i przesłuchania w charakterze podejrzanego oraz doprowadzenia na badanie przez biegłych lekarzy psychiatrów.

Czterokrotne niestawiennictwo Zbigniewa Kękusia na wezwania, niewątpliwie upoważniało do podjęcia czynności polegających na zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu podejrzanego do Prokuratury prowadzącej postępowanie z jego udziałem.

Fakt, iż postanowienie o powołaniu biegłych doręczono podejrzanemu dopiero w dniu jego zatrzymania nie przesądza o nielegalności zatrzymania w tym zakresie. Przepis pozwala bowiem na zatrzymanie podejrzanego w sytuacji jego dotychczasowego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa. Nie jest więc konieczne, by Prokurator ponownie wzywał kilkakrotnie podejrzanego celem stawiennictwa na przesłuchanie czy na badania, w

sytuacji, kiedy ten uprzednio czterokrotnie zaniechał swojego stawienia przed organami ścigania bez należytego usprawiedliwienia. Takie zachowanie podejrzanego Zbigniewa Kękusia uchylającego się od stawienia celem przeprowadzenia czynności procesowych pozwalało organowi procesowemu podjąć decyzję o jego zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu.

Właściwość Sądu do rozpoznania zażalenia na zatrzymanie wynika z tego, iż jest on Sędem właściwym dla miejsca prowadzenia postępowania (art. 246 § 2 k.p.k.).

Nie orzeczono o kosztach obrony z urzędu albowiem postanowienie Sądu nie kończy postępowania w sprawie, jako że toczy się postępowanie przygotowawcze, a obrońca został wyznaczony do tego postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze należało orzec jak w sentencji.

**Postanowienie jest prawomocne
i nie podlega zaskarżeniu**

**Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza**
D. Szwedzińska
Daria Szwedzińska
Stażysta